

Pygmalion

PŘELOŽIL PETR ELIÁŠ
GEORGE BERNARD SHAW

Pygmalion

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

George Bernard Shaw

Pygmalion – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pygmalion

GEORGE BERNARD SHAW

Přeložil Petr Eliáš

CooBoo Classics svazek 15

COO
BOO

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Edici řídí Barbora Vrátilová

Epilogue © Hana Ulmanová, 2025

Translation © Petr Eliáš, 2025

Cover design © Hana Mičková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-851-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-989-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-990-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-988-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Technická poznámka

Věrná inscenace hry *Pygmalion*, jak je zanesena v tomto vydání, je technicky možná pouze na filmovém plátně nebo na jevišti vybaveném mimořádně složitým mechanismem. Pro inscenaci v obyčejných divadlech je třeba scény oddělené hvězdičkami vypustit.

Předmluva ke hře *Pygmalion*

Profesor fonetiky

Jak posléze sami naznáte, *Pygmalion* si spíše než předmluvu žádá doslov, kterýžto jsem na patřičné místo připsal.

Angličané nemají ke svému jazyku pražádnou úctu a nevedou své děti k tomu, aby mluvily správně. Děti nedovedou správně hláskovat, protože nemají než staré cizí abecedy, z níž jen souhlásky – a to ještě ne všechny – mají jakoukoli danou zvukovou podobu. Proto se nikdo nemůže čtením výslovnost naučit, a kdykoli jeden Angličan otevře ústa, je zaručeno, že přinejmenším jednoho dalšího Angličana popudí. Většina evropských jazyků je nyní cizincům dostupná černá na bílém, jen angličtinu a francouzštinu nemají v této podobě k dispozici ani Angličani a Francouzi. Ze všech reformátorů bychom tedy dnes nejvíce potřebovali zapáleného a energií nabitého fonetika: proto jsem jedno takového učinil hrdinou lidové hry.

Podobní hrdinové volají po pozornosti už mnoho let. Když jsem se koncem sedmdesátých let 19. století začal o toto téma zajímat, význačný Alexander Melville Bell, tvůrce takzvané viditelné řeči, byl již v emigraci v Kanadě, kde jeho syn vynalezl telefon. Ale Alexander J. Ellis byl stále londýnským stařešinou a na impozantní hlavě ustavičně nosil sametovou čapku, za niž se na veřejných shromážděních velmi zdvořile omlouval. On a Tito Pagliardini, další veterán fonetiky, tvořili dvojici, kterou si nebylo možno

neoblíbit. Henry Sweet, tehdy mladík, postrádal jejich laskavou povahu. K obyčejným smrtelníkům byl asi tak vstřícný jako Ibsen nebo Samuel Butler. Jeho vynikající fonetické schopnosti (po mém soudu byl odborníkem ze všech největším) by ho předurčovaly k mimořádnému uznání a možná by mu i dovolily předmět svého studia popularizovat, nebýt jeho ďábelského pohrdání všemi akademickými hodnostáři a vůbec osobami, jež staví řečtinu nad fonetiku. Kdysi, v dobách, kdy v South Kensingtonu vyrostl Královský institut a impériem otřásal Joseph Chamberlain, přiměl jsem redaktora jednoho předního měsíčníku, aby si u Sweeta objednal článek o celostátním významu jeho oboru. Hotová stať obsahovala pouze krutě nactiutrháčný útok na jistého profesora jazyka a literatury, jehož místo podle Sweeta patřilo jen a jen odborníkovi v oblasti fonetiky. Vzhledem k hanlivé povaze článku bylo nutno tento vrátit jako nevydatelný a já se musel vzdát svého snu, že na autora vrhnu světlo veřejného zájmu. Když jsem se s ním později po mnoha letech setkal, ke svému údivu jsem zjistil, že druhdy vcelku snesitelně vyhlížející mladík pouhým působením pohrdavé povahy změnil svůj vzhled a stala se z něj jakási chodící stížnost na Oxford a všechny jeho tradice. Zřejmě proti své vůli tu byl donucen k čemusi, co se nazývá docentura z fonetiky. Budoucnost fonetiky spočívá pravděpodobně v jeho žácích, kteří by za něj všichni dali ruku do ohně. Jeho samotného však nikdy nic nedokázalo přimět jakkoli se sžít s univerzitou, k níž však božím řízením přilnul s typickou oxfordskou náruživostí. Troufám si tvrdit, že v jeho pozůstalosti, pokud nějakou zanechal, jsou i satirické články, jež by mohly být po padesáti letech publikovány, aniž by napáchaly větší škody. Jsem toho názoru, že nebyl ani v nejmenším zlý člověk. Právě naopak, řekl bych. Jen nestrpěl hlupáky, a za hlupáky měl všechny učence, kteří nebyli zapálení fonetici.

Ti, kteří ho znali, ve třetím jednání odhalí narážku na kurzivní těsnopis, jímž psal pohlednice. Je možné, že se jej naučil z příručky, kterou vydalo nakladatelství Clarendon Press a prodávalo ji za čtyři šilinky a šest pencí. Pohlednice, které popisuje paní Higginsová, jsou podobné těm, které jsem dostával od Sweeta. Rozluštil jsem zvuk, který by Londýňan zapsal jako *zerr* a Francouz jako *seu*, a pak jsem se poněkud dopáleně doptával, co probůh znamená. Sweet s bezbřehým opovržením nad mou hloupostí odpověděl, že to zcela zřejmě je slovo *rezolutní*, neboť žádné jiné slovo, které takto zní a dává smysl v daném kontextu, v žádném jazyce, co jich na světě je, neexistuje. Bylo nad Sweetovu trpělivost, že méně znalí smrtelníci vyžadují obsáhlejší návod. Proto, přestože smyslem jeho kurzivního těsnopisu je, že dokáže dokonale zachytit všechny hlásky v jazyce, souhlásky i samohlásky, a že ruka nemusí dělat jiné tahy než ty jednoduché a plynulé, jimiž se píše písmena *m*, *n*, *u*, *l*, *p* a *q*, přičemž se dají črtat v tom nejpříhodnějším sklonu, jeho nešťastné odhodlání prosadit toto pozoruhodné a poměrně čitelné písmo též jako těsnopis jej v jeho vlastním provedení snižovalo na ten nejneproniknutelnější kryptogram. Jeho skutečným záměrem bylo dát našemu jazyku přesné a čitelné písmo, které jej beze zbytku pokryje, ale z cesty ho svedlo jeho pohrdání Pitmanovým systémem těsnopisu, kterému říkal těsnopast. Pitmanův úspěch byl úspěchem obchodní organizace: každý týden vycházel článek o tom, že je třeba se Pitmana naučit, tiskly se laciné učebnice a pracovní sešity a přepisy proslavů k opisování a vznikaly školy, kde studentům dovednosti vštěpovali zkušení učitelé. Sweet si trh takhle uzpůsobit nedokázal. Byl jako Sibyla, která roztrhá papíry s proroctvím, protože se ho nikdo nedrží. Sweetova návodu za čtyři šilinky a šest pencí, vytištěného povětšinou jeho rukopisem, který se nikdy nedostal v širší známost, se možná jednou chopí nějaká organizace

a rozšíří ho tak, jako *The Times* rozšířily *Encyklopedii Britannicu*. Ale do té doby proti Pitmanovi rozhodně neuspěje. Já si za svůj život koupil tři výtisky a nakladatel mi sdělil, že kniha stále žije svým odloučeným životem a těší se dobrému zdraví. Já sám jsem se tomuto systému několikrát učil, a přece tyto řádky píšu Pitmanovým těsnopisem. Důvodem je, že moje sekretářka neumí Sweeta přepsat, neboť jí ve škole vštěpovali Pitmana. V Americe jsem mohl používat komerčně úspěšný Greggův těsnopis, který se inspiroval u Sweeta a jehož znaky se snadno psaly (Sweet by jej nazval kurzivní) a nebylo třeba je s geometrickou přesností vykreslovat jako u Pitmana, ale všechny systémy včetně toho Sweetova kazí fakt, že jsou vyvinuty pro zápis mluveného projevu, z něž není možno přesně odhalit psanou podobu a hranice slov. Úplný a přesný fonetický zápis není v běžném užití ani proveditelný, ani nutný, ale pokud rozšíříme abecedu do rozměrů ruské azbuky a budeme zapisovat foneticky jako Španělé, pokrok bude úžasný.

Pygmalion Higgins není vyobrazením Sweeta, jemuž by dobrodružství Elizy Doolittleové připadalo neskutečné. A přece se Sweet do hry otiskl, jak sami uvidíte. S Higginsovým zevnějškem a temperamentem by Sweet byl dokázal zažehnout i Temži. Takto se profesně otiskl do vývoje Evropy tak, že to, jak málo byl on sám osobně znám, a to, jak Oxford nedokázal plně docenit jeho věhlas, je pro zahraniční odborníky na jeho poli záhadou. Neviním z toho Oxford, myslím si totiž, že je v pořádku požadovat od svých odchovánků určitou společenskou vstřícnost (bůhví že to není nikterak přemrštěný požadavek), neboť já sice vím, jak je těžké pro geniálního muže, jenž se věnuje opomíjenému oboru, udržovat vstřícné a laskavé vztahy s muži, kteří jej podceňují a kteří vyhrazují ta nejlepší místa méně důležitým předmětům, jež vyučují bez nápadu a někdy i bez dostatečných vědomostí, ale pokud je zahrnuje vztekem a po-

hrdáním, nemůže od nich očekávat, že před něj budou vršit pocty.

O mladších generacích fonetiků toho vím málo. Nad ostatními vynikal Robert Bridges, jemuž Higgins možná vděčí za své sympatie k Miltonovi, ale i zde musím popřít jakoukoli snahu o věrné zachycení. Ale pokud se veřejnost díky této hře dozví, že jsou na světě lidé jako fonetici a že v současnosti patří k těm nejdůležitějším osobnostem v Anglii, poslouží hra dobrému účelu.

Rád bych se pochlubil tím, že *Pygmalion* slaví mimořádný úspěch jak na jevišti, tak na plátně, po celé Evropě a Severní Americe i doma. Je tak naléhavě a záměrně didaktická a její téma tak suché, že ji s bohapustým potěšením hodím na hlavu všem chytrákům, kteří papouškují stesky, že umění nemá nikdy být didaktické. Jenom to dokazuje mé tvrzení, že vynikající umění je naopak vždycky takové.

Konečně, ku povzbuzení lidí obtěžkaných přízvukem, který jim brání získat zaměstnání ve vyšších sférách, mohu dodat, že změna, jíž se profesoru Higginsovi podařilo docílit u mladé květinářky, není ani nemožná, ani výjimečná. Taková dcera domovníka, jíž se podaří dosáhnout svého cíle a zahraje si španělskou královnu ve hře *Ruy Blas* v Théâtre-Français, je jen jednou z mnoha tisíc mužů a žen, kteří svlékli kůži svého přirozeného dialektu a naučili se mluvit jinak. Prodavači a prodavačky nebo sluhové a služky ve West Endu jsou bilingvní. Ale je třeba k věci přistoupit vědecky, jinak může uchazeč skončit hůř, než začal. Potivý přízvuk z chudinské čtvrti je snesitelnější než pokusy člověka nevzdělaného ve fonetice napodobit plutokracii. Ambiciózní květinářky si po přečtení této hry nesmějí myslet, že se nepoučeným napodobováním mohou vydávat za vznešené dámy. Musí se znovu naučit abecedu, ale tentokrát od odborníka na fonetiku. Napodobováním budou jen pro smích.

OSOBY

DCERA / CLARA EYNSFORD HILLOVÁ
MATKA / PANÍ EYNSFORD HILLOVÁ
PŘIHLÍŽEJÍCÍ
FREDDY EYNSFORD HILL
KVĚTINÁŘKA / ELIZA DOOLITTLEOVÁ
PÁN / PLUKOVNÍK PICKERING
MUŽ SE ZÁPISNÍKEM / PROFESOR HENRY HIGGINS
OKOLOSTOJÍCÍ
SARKASTICKÝ DIVÁK
TAXIKÁŘ
PANÍ PEARCEOVÁ
ALFRED DOOLITTLE
PANÍ HIGGINSOVÁ
SLUŽKA
VOUSÁČ/NEPOMMUCK
KOMORNÍK
KOMORNÍK Z PRVNÍ PODESTY
KOMORNÍK Z DRUHÉ PODESTY
HOSTITELKA
HOSTITEL
KONSTÁBL
DRUHÝ KONSTÁBL

JEDNÁNÍ PRVNÍ

Londýn, čtvrt na dvanáct v noci. Je léto, lijí jako z konve. Ze všech stran se ozývá zběsilé hvízdání na taxíky. Chodci se prchají schovat do portiku kostela svatého Pavla (nikoli Wrenovy katedrály, ale kostela od Iniga Jonese na zeleninovém trhu v Covent Garden), mezi nimi jakási dáma s dcerou ve večerních šatech. Všichni zasmušile hledí do deště, až na jednoho muže, který stojí zády k ostatním a jeho pozornost plně zaměstnává notes, do něhož si něco zapisuje.

Hodiny kostela odbíjejí čtvrt.

DCERA (v prostoru mezi prostředními sloupy, blízko sloupu po její levici): Já jsem zmrzlá na kost. Kde Freddy takovou dobu vězí? Je pryč už dvacet minut.

MATKA (po dceřině pravici): Zas tak dlouho ne. Ale už tu s tím taxíkem měl dávno být, to je pravda.

PŘIHLÍŽEJÍCÍ (po matčině pravici): Dřív než v půl dvanáctý žádnýho taxíka nesežene, paninko. Teprv až rozvezou kunčofty z divadla.

MATKA: Ale my ten taxík potřebujeme. Nemůžeme tu stát do půl dvanácté. Strašně přší.

PŘIHLÍŽEJÍCÍ: Za to já nemůžu, paninko.

DCERA: Kdyby měl Freddy trochu za ušima, tak by si došel pro taxík k divadlu.

MATKA: A co by tam asi tak svedl, chudáček?

DCERA: Jiní taxíka mají. Proč ne on?

Freddy přispěchá z upršené Southampton Street, vběhne mezi ně a skládá přitom mokrý deštník. Je to mladík asi dvacetiletý, na sobě má oblek a kalhoty nad kotníky promáčené.

DCERA: Tak kde jsi s tím taxíkem?

FREDDY: Ať se propadnu, jestli je někde k sehnání.

MATKA: Ale Freddy, nějaký přece k mání být musí. Určitě ses dost nesnažil.

DCERA: Já už toho mám dost. To máme jít a sehnat si ho samy?

FREDDY: Vždyť vám říkám, že jsou všechny obsazené. Rozpřelo se zničehonic, nikdo to nečekal a všichni najednou potřebovali taxík. Byl jsem na jednu stranu až u Charing Cross a na druhou až skoro u Ludgate Circusu. Všechny byly plné.

MATKA: Trafalgar Square jsi zkoušel?

FREDDY: Tam žádný nebyl.

DCERA: A zkoušel jsi to?

FREDDY: Hledal jsem až u nádraží Charing Cross. To jsem měl podle vás jít někam do Hammersmithu?

DCERA: Ty ses vůbec nesnažil.

MATKA: Opravdu vypadáš bezradně, Freddy. Jdi, zkus to ještě jednou a bez taxíku se nevracej, to ti povídám.

FREDDY: Jenom promoknu na kůži, a zbytečně.

DCERA: A co my? Máme tu v tom lijáku stát celou noc? Vždyť na sobě skoro nic nemáme. Jsi hnusný sobec.

FREDDY: No dobrá, dobrá, tak já tedy jdu. *(Rozevře deštník a rozběhne se směrem ke Strandu, ale vrazí do květinářky, která se pospíchá schovat, a vyrazí jí přitom z ruky košík. Celou událost doprovodí oslnivý záblesk, okamžitě následovaný oblušujícím zaduněním bromu.)*

KVĚTINÁŘKA: Šmarjá, Freddy, koukej na cestu, ty moulo.

FREDDY: Pardon. (*Odkvačí pryč.*)

KVĚTINÁŘKA (*sbírá rozsypané květiny a vrací je do košíku*): To sou mi manýry. Plnej koš fialek, a všechny vod bláta. (*Posadí se na podstavec sloupu napravo od dámy a rovná si květiny. Není ani trochu romantická postava. Je jí možná osmnáct, možná dvacet, víc však těžko. Na hlavě má černý námořnický slamáček, zjevně dlouhodobě vystavený působení londýnského prachu a sazí a jen zřídka – pokud vůbec – kartáčovaný. Její vlasy by dost zoufale potřebovaly umýt, jejich myší barva rozhodně není přírodní. Na sobě má laciný černý kabát, který jí sahá skoro po kolena a v pase je projmutý. Pod ním má hnědou sukni s hrubou zástěrou. Boty má notně okopané. Je nepochybně tak čistá, jak si jen může dovolit, ale ve srovnání s oběma dámami působí velmi špinavě. Její rysy nejsou o nic horší než jejich, ale jejich stav není dokonalý. A potřebovala by zubaře.*)

MATKA: Jak račte vědět, že se můj syn jmenuje Freddy?

KVĚTINÁŘKA: Jo tak to je váš synátor, jo? No, helejte, kdybyste ho jaksepatří vychovala, tak by věděl, že když už kvulivá němu chudák holka rozsype kytky, tak nemá utýct bez placení. Zaczvakáte mi ty kytky?

DCERA: Nic takového, matičko. Nesmysl!

MATKA: Ale prosím tebe, Claro. Nemáš nějaké drobné?

DCERA: Ne. Nemám nic menšího než šestipenci.

KVĚTINÁŘKA (*nadějeplně*): Já vám klidánko vrátim, mladá pani.

MATKA (*Clare*): Dej mi tu šestipenci. (*Clara se s mincí neochotně rozloučí.*) Tumáte (*dívce*). To máte za ty květiny.

KVĚTINÁŘKA: Děkuju uctivě, pani.

DCERA: Dohlédni, ať ti vrátí. Tyhle kytky jsou po penci za svazek.

MATKA: Mlč, prosím tě, Claro. (*Dívce.*) Drobné si nechte.

KVĚTINÁŘKA: Děkuju krásně, mladá pani.

MATKA: A teď mi povězte, odkud víte, jak se ten mladík jmenuje.

KVĚTINÁŘKA: Já to nevím.

MATKA: Slyšela jsem vás, jak mu říkáte jménem. Nevěste mi bulíky na nos.

KVĚTINÁŘKA (*rozbořčeně*): Proč bysem vám věšela culíky? Vy dyž potkáte někoho cizího a chcete bejt milá, tak mu taky řeknete Freddy nebo Čarlí.

DCERA: Promrhaných šest pencí! Vážně, maminko, tohohle jsi tedy mohla Freddyho ušetřit. (*Znechuceně se uklidí za sloup.*)

Pod střechem přispěchá postarší pán laskavě vojenského vzezření a zavře úplně mokrý deštník. Je v podobně neutěšeném stavu jako Freddy, kolem kotníků je velmi mokrý. Na sobě má večerní oblek a lehký převlečník. Stoupne si na místo, které před chvílí uvolnila dcera.

PÁN: Fíha!

MATKA (*pánovi*): Pane, prosím vás, nevypadá to náhodou, že by se mohlo vyčasit?

PÁN: Bohužel ne. Zrovna před chvílí se to dost zhoršilo. (*Dojde k podstavci, opře se o něj nobou vedle květinářky, sebhne se a ždímá si konec nohavice.*)

MATKA: Prokrindáčka! (*Smutně odejde a připojí se k dceři.*)

KVĚTINÁŘKA (*Využije toho, že sedí k pánovi tak blízko, a navazuje s ním přátelský vztah.*): Jestli se to zhoršilo, tak to znamená, že to za chvíli přejde. Takže hlavu vzhůru, kapitáne, a kupte si vod chudáka holky kytičku.

PÁN: Je mi líto, ale nemám u sebe drobné.

KVĚTINÁŘKA: Já vám vrátím, kapitáne.

PÁN: Za libru? Nic menšího nemám.

KVĚTINÁŘKA: Sakrapes! No tak, kapitánskej, kupte si vode mě kytičku. Mám drobný za půlkorunu. Helejte, kytička za dvě pence.

PÁN: Nebuďte dotěrná. Tak je hodná holka. (*Sabá si do kapes.*) Já vážně žádný drobný nemám – moment, tumá-

te tři půlpence, jestli vám to k něčemu bude. (*Poodstoupí k druhému sloupu.*)

KVĚTINÁŘKA (*zklamaná, ale půldrubé pence je lepší než nic*): Děkuju, pane.

PŘIHLÍŽEJÍCÍ (*dívce*): Pozor, nezapomeňte mu za ty peníze dát kytičku. Tamhleten chlápek si zuřivě píše všechno, co řeknete. (*Všichni se obrátí k muži, který si dělá poznámky.*)

KVĚTINÁŘKA (*vyděšeně vyskočí*): Já sem nic špatnýho neprovedla, jen sem si s tím pánem povídala. Kytky prodávat můžu, dyž se nemotam po chodníku. (*Hystericky.*) Sem poctivá holka, jako že je pámbu nade mnou, nic sem vod něj nechtěla, jen mu prodat kytky.

Všeobecné pozdvižení, přičemž většina přítomných straní dívce, ale nesouhlasí s její přecitlivělostí. Ozývají se všelijaké pokřiky: Jen nám tu nehulákejte. Kdo vám ubližuje? Nikdo se vás ani nedotkne. K čemu tenhle povyk? Uklidněte se. Klid, klid atd. *Usedlí přibližující ji konejšivě poplácávají. Ti méně trpěliví ji vyzývají, ať zavře kušnu, případně se jí nevybíravě ptají, co jí to popadlo. Opodál se srotí skupinka lidí, kteří nevědí, co se tu seběhlo, a znásobí bluk svými otázkami a odpověďmi:* Co se tam hádají? Co provedla? Kde je ten kluk? Vyhlídl si ji tajnej. Cože? Tenhle? Jo, tamhleten. Vzala tamtomu pánovi peníze a tak.

KVĚTINÁŘKA (*prodere se mezi lidmi k pánovi a z plných plic přitom křičí*): Pane, prosimvás, přece ho nenecháte, aby mě sebral. Vy nevíte, co to pro mě znamená. Přidu vo pověst a budu mít z vostudy kabát, že se bavim s pánama. Pak mě –

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*popojde po její pravici kupředu a ostatní se řadí za ním*): Ale no tak, uklidněte se, vždyť vám nikdo nic nedělá, děvče bláznivé! Za koho mě máte?

PŘIHLÍŽEJÍCÍ: Je to v cajku, je to slušnej člověk, jen se mu číhnete na boty. (*Obrátí se k muži se zápisníkem.*) Vona si myslela, že jste ráfek, vědí?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*náble zaujat*): Co je to ráfek?

PŘIHLÍŽEJÍCÍ (*vysvětlování mu příliš nejde*): To je – ehm, je to, jak bych to – zkrátka ráfek. Jak jinak to říct? Prostě donášíte chlupatejm.

KVĚTINÁŘKA (*pořád bez sebe*): Přisám bůh, ani slovo sem neřekla –

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*pánovitě, ale dobromyslně*): Už ticho, prosím vás. Vážně vypadám jako policista?

KVĚTINÁŘKA (*kteřou ani zdaleka neuklidnil*): Tak proč ste si teda zapisoval, co říkám? Jak mám vědět, jestli ste si to zapisal správně? Schválně mi ukažte, co to tam vo mně máte. (*Muž otevře zápisník a přidrží jí ho pod nosem, ačkoli dav lidí, tlačících se, aby taky něco viděli, by duševně slabšího muže jistě vyvedl z míry.*) Co to má bejt? To přece neni normální písmo! Já to nepřečtu.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM: Já ano. (*Čte a přesně přitom napodobuje dívčinu výslovnost.*) „Hlavu vzhůru, kapitáne, a kupte si vod chudáka holky kytičku.“

KVĚTINÁŘKA (*velmi sklíčeně*): A to všecko proto, že sem mu říkala kapitáne. Já to nemyslela zle. (*Směřem k pánovi.*) Simvás, pane, ať mě za to slovo nezatýká. Já vás prosim –

PÁN: Vždyť vás přece nikdo nezatýká. (*K muži se zápisníkem.*) Opravdu, pane, jestli jste detektiv, až budu potřebovat ochránit před obtěžováním mladými ženami, tak vám řeknu. Všem musí být přece jasné, že ta dívka to nemyslela zle.

VĚTŠINA PŘIHLÍŽEJÍCÍCH (*rozhořčená z policejního špiclování*): To je přece jasná věc. Co je vám vůbec do toho? Hledte si svýho. Beztak mu jde jen o povýšení. Takhle si zapisovat, co kdo říká! Ta holka mu neřekla ani slovo. A i kdyby, tak co z toho? Dobrý vědět, že stačí, aby se holka schovala před deštěm, a hned poslouchá urážky atd., atd., atd. (*Ti soucitnější z nich ji odvedou zpátky k jejímu podstavci, ona se posadí a snaží se přemoci své pocity.*)

PŘIHLÍŽEJÍCÍ: Není to žádněj detektiv. Akorát zvědavej je, nic víc. Dyť vám to povídám, koukněte se na jeho boty.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*laskavě se na něj obrátí*): A jak se mají vaši doma v Selsey?

PŘIHLÍZEJÍCÍ (*podezíravě*): Kdo vám řek, že pocházím ze Selsey?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM: To je jedno. Oni. (*Otočí se k dívce.*) Jak vy jste se ocitla tak daleko na východě? Narodila jste se přece v Lisson Grove.

KVĚTINÁŘKA (*pobouřeně*): A co je na tom, že sem vodošla z Lisson Grove? Tam to není k žití ani pro prase. A platila sem čtyři šilinky šest pencí za tejdén. (*V slzách.*) Búú-húúú-úúúú...

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM: Žijte si, kde chcete. Ale přestaňte dělat povyk.

PÁN (*dívce*): Ale prosím vás, nevšímejte si ho. Můžete si bydlet, kde chcete.

SARKASTICKÝ PŘIHLÍZEJÍCÍ (*vrhne se mezi muže se zápisníkem a pána*): Třeba na Park Lane. Vás se měli zeptat, když se řešila otázka bydlení.

KVĚTINÁŘKA (*upadá nad svým košíkem do hluboké melancholie a sklíčeně si mluví pro sebe*): Já sem přece slušná, hodná holka.

SARKASTICKÝ PŘIHLÍZEJÍCÍ (*nevšíma si jí*): Víte, odkud pocházím já?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*bez váhání*): Z Hoxtonu.

Pobíhávání. Všeobecný zájem o to, co předvádí muž se zápisníkem, roste.

SARKASTICKÝ PŘIHLÍZEJÍCÍ (*užasle*): No to mě podržte teda. Sákryš. Vy teda vážně víte všechno.

KVĚTINÁŘKA (*dál si hýčká svůj ublížený pocit*): Stejně nemá právo se do mě takle navážet.

PŘIHLÍZEJÍCÍ (*k ní*): Jasně že nemá. Nenechte si to líbit. (*K muži se zápisníkem.*) Helejte, co si to dovoluujete, navážet se do lidí, co vám nic neudáli?

KVĚTINÁŘKA: Ať si říká, co chce. Já s ním nechci mít nic společného.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pygmalion***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.